

\*\*\*

Не додому вночі йдучи  
З куминої хати  
І не спати лягаючи,  
Згадай мене, брате .  
А як прийде нудьга в гості  
Та й на ніч засяде,  
Отойді мене, мій друже,  
Зови на пораду.  
Отойді згадай в пустині,  
Далеко над морем,  
Свого друга веселого,  
Як він горе боре.  
Як він, свої думи тії  
І серце убоге  
Заховавши, ходить собі,  
Та молиться богу,  
Та згадує Україну  
І тебе, мій друже;  
Та іноді й пожуриться —  
Звичайне, не дуже,  
А так тільки. Надворі, бач,  
Наступає свято...  
Тяжко його, друже-брате,  
Самому стрічати  
У пустині. Завтра рано  
Заревуть дзвіниці  
В Україні; завтра рано  
До церкви молитись  
Підуть люде... Завтра ж рано  
Завиє голодний  
Звір в пустині і повіє  
Ураган холодний.  
І занесе піском, снігом  
Курінь — мою хату.  
Отак мені доведеться  
Свято зустрічати!  
Що ж діяти? На те й лихо,  
Щоб з тим лихом битись.  
А ти, друже мій єдиний,  
Як маєш журитись,  
Прочитай оцю цидулу  
І знай, що на світі  
Тільки й тяжко, що в пустині  
У неволі жити;  
Та й там живуть, хоч погано,  
Що ж діяти маю?  
Треба б вмерти. Так надія,  
Брате, не вмирає.

1848, декабря 24,  
Косарал